

**1. MAI 1970
I LØNNS- OG
KLASSEKAMPENS TEGN**

Våren 1970 har vist et kraftig oppsving i klassekampen over hele Skandinavia. Kapitalismens krise har skjerpet klasse-motsetningene og arbeiderklassen har i stadig sterkere grad fått føle presset av monopolkapitalens statsmakt. Den tilspissede situasjonen har imidlertid også lagt grunnen for økt politisk bevissthet innen arbeiderklassen. Dette bekreftes ikke minst ved at arbeiderne river seg løs fra LO-pampenes grep, og ikke lenger stilltiende godtar urettferdigheten og utbyttinga i samarbeidets navn, men reiser kampen mot klassesamarbeidet og monopolkapitalen. Arbeiderklassen har også vist at den er klar til å ta kampen opp mot økt økonomisk utbytting.

STREIKEN PÅ NORGAS

Et viktig eksempel er streiken på Norgas A/S i Oslo. I over 14 dager streiket 54 arbeidere, og bakgrunnen var et krav om en lønnsøkning på 2 kroner pr. time, som bedriftsledelsen nektet å forhandle om.

Pampene i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund falt som ventet arbeiderne i ryggen ved å hevde at streiken var tariffstridig, og tok følgelig avstand fra den. I arbeidsretten ble streiken som ventet også kjent "ulovlig", og dermed var alt klart for klassestatens neste angrep mot arbeiderne.

POLITIET TIL ANGREP PÅ DE STREIKENDE

Norgas A/S forsøkte under streiken å innføre gass fra Sverige, og den ble tappet om på bedriften av fem svikere som ble leid inn under politibevokning. De streikende fikk oppsigelsesvarsel fra bedriften, og da

arbeiderne trass i dette fortsatte sin rettferdige kamp og forsterket streikevakta utenfor Norgas, ble de angrepet av politiet.

Etter å ha konferert med bedriftsledelsen gikk over 40 politimenn, utstyrt med langkøller og med hunder, til angrep på arbeiderne. Dette skjedde uten at de streikende hadde foretatt seg noe som helst. Politiet angrep på bred front og med stor brutalitet. Arbeiderne som strittet imot ble kastet i bakken og slept til politibilene. Etter kort tid var samtlige av de 32 streikevaktene arrestert.

ENHET I ARBEIDERKLASSENS KAMP

Politiaksjonen mot Norgas-arbeiderne må ikke bare sees som et overgrep mot de streikende, men som et overgrep mot hele arbeiderklassen. Om kapitaleierne og deres politifolk fortsatt kan fare fram mot arbeidsfolk på denne måten, er den norske arbeider "fritt vilt" som kapitaleierne kan bruke og mishandle når de finner det påkrevd.

For å stå imot den hets og det maktbruk som borgerskapet setter i verk under en streik, må arbeiderklassen være enhetlig og fast organisert. Streiken er og vil alltid være en kampmetode mot utbytting. Ved at vi driver produksjonen kan vi også stanse produksjonen, og gjennom enhetlig kamp tvinges borgerskapet til å bøye seg for våre krav.

DET NYTTER Å STREIKE

Streiken på Norgas A/S ble en ny bekreftelse på at det nytter å streike. Bedriftsledelsen ble tvunget til å gå med på forhandlinger om en lønnsøkning på 2 kroner timen.

For arbeidsfolk er Norgas-streiken følgelig et nytt bevis på at en kan kjempe fram sine krav gjennom streik, selv om pampene i LO erklærer streiken for ulovlig.

Men det er ikke bare denne lærdommen vi kan trekke av Norgas-arbeidernes streik. Streiken har også vist at under borgerskapets diktatur vil enhver streik (spesielt de som stemples "ulovlige") bli politiske streiker, fordi de uvegelig blir angrepet av borgerskapets klasseorganisasjoner og dets statsmakt.

LO-pampenes erklæring om ulovlig streik, og politiets brutale overgrep mot Norgas-arbeiderne er klare og konkrete bekreftelser på dette. Men rettssaken, og for den saks skyld også politi-angrepet, mot de streikende ga også den erfaring at klassestatens organer ikke er så farlige som borgerskapet gjerne vil ha oss til å tro - og at det på lengere sikt er folket som er de virkelig sterke.

AVVIS ALLE SPLITTELSESFORSØK

Gjennom enhetlig og organisert opptreden er arbeiderklassens styrke overfor borgerskapet enorm. Så lenge det var mulig prøvde borgerskapet å forby arbeiderorganisasjoner, men da organisasjonsretten var et tilkjempet faktum, slo kapitaleierne inn på samarbeidslinja. Det voldte heller ikke meget besvær å få pampene i LO inn på denne forræderiske linja, og resultatet av samarbeidet mellom LO og NAF har samtlige arbeidere fått føle på kroppen.

LO-byråkratene er borgerskapets støttespillere i utplyndringa av arbeiderklassen, og følgelig forsøker også LO-byråkratene å splitte arbeiderne ved bl.a. å spille lønnsgruppe ut mot lønnsgruppe.

"KAKETEORIEN"

En raffinert utgave av den gamle splitt og hersk taktikken er den såkalte "kaketeorien", som i hovedtrekk går ut på følgende:

Det finnes en bestemt sum av penger, lønns-
summen, som står til disposisjon for samtlige
lønsmottakere. Denne lønssummen er på
forhånd fastlåst og kan ikke økes, bare
deles.

I praksis fører da dette til følgende:

Det er umulig for alle arbeidere å kreve
en generell lønnsøkning. Jo større del av
"kaka" en gruppe arbeidere kan karre til seg,
jo mindre del av "kaka" blir det igjen til
deling mellom de andre. Derfor skal grupper
av arbeidere som tilhører en såkalt høyt-
lønsgruppe vise "solidaritet", det vil si
moderere sine krav for på den måten å hjelpe
de lavtlønte.

Denne bunnfalske myten om "solidarisk"
lønnspolitikk har ofte bidratt til å splitte
arbeiderne. Vi må imidlertid være klar over
at bare hard klassekamp kan bedre hele arbeider-
klassens økonomiske stilling.

Hvorfor?

Rett og slett fordi det ikke finnes noen
lønnskake som er fastlåst og som bare kan deles
mellom arbeidsfolk.

Den lønna som arbeidsfolk får er bare en
liten del av den verdi de har skapt gjennom
sitt arbeid. Den resterende del er profitten
som kapitalisten tar, og det er profittene
som "begrenser" lønnsøkninga. Derfor er det
klart at lønnsandelen ikke er fastlåst - den
kan økes. De eneste som rammes av økninga er
kapitalistene som får redusert sin profitt.

KLASSESTATEN

Borgerskapet, som i det kapitalistiske samfunn eier produksjonsmidlene, er selvsagt interessert i størst mulig profitt. Gjennom den private eiendom av produksjonsmidlene tvinges arbeiderklassen til å selge sin arbeidskraft til kapitaleierne, som på sin side kjemper for å holde prisen på arbeidskraften på et minimum for derved å oppnå størst mulig profitt.

Det er derfor klart at borgerskapets interesser står i fullstendig motsetning til arbeiderklassens.

Hvilke midler har så borgerskapet til å gjennomføre utplyndringen av arbeidsfolk?

Deres viktigste undertrykkelsesredskap er staten. Staten er det apparat som den herskende klasse benytter seg av for å befeste sin makt. Til dette apparat hører lovverket og domsstolene politi, militæret og det statlige propagandaapparat (eksempelvis radio og fjernsyn). Lovene i det kapitalistiske samfunnet verner om den private eiendomsrett til produksjonsmidlene, skaper alle de skaper alle mulige økonomiske særmuligheter for borgerskapet, og lesser byrdene på den arbeidende del av befolkningen.

Rettssaken og politiangrepet mot arbeiderne ved Norgas avslørte med all tydelighet løgnen om staten som en nøytral institusjon som står over klassene. Den kapitalistiske staten beskyttet kapitaleiernes utplyndring av arbeiderklassen. Den er et undertrykkelsesredskap som borgerskapet og deres håndtlangere i LO bruker til å påtvinge arbeidsfolk de elendige lønnsoppgjøra som vi kjenner.

ARBEIDERKLASSENS VIKTIGSTE VÅPEN

Arbeiderklassen har som nevnt fått erfare at streikekampen er en effektiv metode mot økt økonomisk utbytting. Men streikekampen alene kan aldri stanse utbyttingens fortsatte eksistens, eller forkorte kapitalismens tidsalder. Arbeiderklassen har derfor behov for en ledelse som behersker alle former for kamp, og som kan lede arbeiderklassen fram til andelig seier over kapitalmakta.

Gjennom streikekampen kan arbeiderne begrense kapitaleiernes profitt ved å tilkjempe seg høyere lønn. Arbeiderne kan også tilbakevise enkelte rasjonaliseringsframstøt og lignende. Men vi kan aldri ødelegge kapitalistenes makt til å tilrane seg profitt av vårt skapende arbeid gjennom streikekampen.

Det kan bare den sosialistiske revolusjon gjøre. Det vil si at arbeiderklassen kvitter seg med kapitalismens utbytting og undertrykkelse, og oppretter sin egen stat - oppretter proletariatets diktatur der utbytting og undertrykkelse av flertallet er opphevd.

Lede arbeiderklassen i kampen til den endelige seier over monopolkapitalen kan bare et kommunistisk parti gjøre. Det vil si et parti som bygger på marxismen- leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

Den tilspissede klassekampen har varslet nødvendigheten av et slikt parti, og arbeidsfolk - selv har vist at de har tatt initiativet i kampen mot monopolkapitalens nye framstøt - vil også bidra til å reise arbeiderklassens eget kommunistiske parti. Det parti som er nødvendig i kampen for arbeiderklassens herredømme.

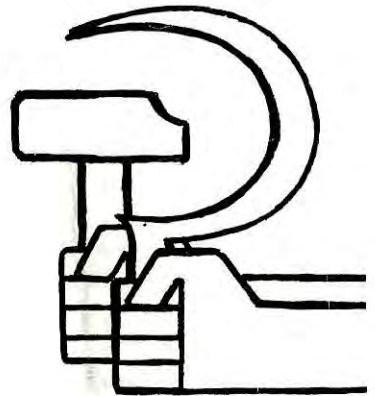

DET MARXIST-LENINISTISKE TIDSSKRIFTET
RØDE FANE

utgis av marxist- leninistene i NKP og
kommer med nytt nummer annenhver måned.
Abonnementsprisen er kr. 15 pr. år.

Bestillinger sendes til

RØDE FANE,
Postboks 2863,
Kampen,
Oslo 5.

SLUTT OPP OM

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI!

Trykt i offset hos A/S DUPLOTRYKK,
OSLO 1970.